

vil altsaa blive omtrent 12 $\frac{1}{2}$ Million Kr. Imidlertid vil det være rettere, naar man vil overveje, hvor meget Statsanstalten med Rimelighed kan give Afkald paa, at tage sit Udgangspunkt fra, hvad der maa anses for efter Omstændighederne at være en fuldstændig fyldestgørende og sikrende Reservefond for Anstalten som Helhed at beholde tilbage. Efter de Forhandlinger, som desangaaende ere blevne førte mellem Finansministeriet og Statsanstalten for Livsforsikring, er man da enedes om, at en Sum af 11 Mill. Kr. vilde være det, som Statsanstalten i Øjeblikket passende kan give Afkald paa, og som Statskassen altsaa kan inddrage. Den Reservefond, der herefter bliver tilbage, vil da udgøre noget som 9 pCt. af den samlede Sum af Statsanstaltens Aktiv og Passiv, hvilket maa anses for fuldt betryggende. Da der nu ikke er nogen Grund til, at Statsanstalten vedblivende skal blive liggende med disse betydelige, opsamlede Midler, som ere overflødige for dens Formaal og altsaa i Virkeligheden ligge paa et Sted, hvor der ingen Brug er for dem, saa gaar det Lovforslag, som jeg hermed skal fremsætte, ud paa at inddrage de omtalte 11 Millioner i Statskassen. Beløbet skal præsteres den 1. Juli 1904 dels kontant, dels i let realisable offentlige Obligationer. Medens der ikke er nogen Grund til, at Statsanstalten vedblivende skal ligge med en saa lang større Reservefond, end den faktisk har Brug for, maa det paa den anden Side erkendes, at Interessenterne have et rimeligt Krav paa, at den Bonusudbetaling, som nu gentagne Gange er bleven dem tildelt ved Lov, ogsaa fremtidig skal finde Sted, saaledes at denne Godtgørelse af for meget erlagt Præmie vil kunne paaregnes i samme Omfang i Fremtiden. Tre Gange er der bleven vedtaget Love om Udbetaling af Bonus, 1ste Gang i 1889, 2den Gang i 1893, 3die Gang i 1898. Den 1ste Lov omhandlede de 3 5-Aar 1871—85, den 2den Lov 5-Aaret 1886—90 og den 3die Lov de 4 5-Aar 1891—1910. Den nugældende Bonuslov af 1898 løber altsaa først ud med Udgangen af 1910, og for de nuværende Interessenters Vedkommende maa man sige, at de have et Billighedskrav paa, at der ikke sker nogen Indskrænkning i den Bonus, som ved denne Lov er bleven stillet dem i Udsigt. Selv om de ikke have noget absolut juridisk Krav derpaa, maa man erkende, at de have et Billighedskrav. Men det maa yderligere erkendes, at ogsaa efter Udløbet af den nugældende Lov vil det

være rigtigt, at de, som tegne Forsikring i Statsanstalten, ikke komme til at betale større Præmie end den, som staar i Forhold til, hvad Forsikringen faktisk koster Anstalten, saaledes at Præmierne som Helhed dække Forsikringerne, men heller ikke mere. Det vil derfor være rigtigt samtidig med, at man nu foretager denne indgribende Ændring i Statsanstaltens Forhold, at man da vedtager Bestemmelser om Bonusudbetaling af en permanent Karakter. Og Statsanstalten er saaledes stillet, at den Bonus, Interessenterne fremtidig komme til at nyde, ikke bliver forringet, til Trods for, at Anstalten giver Afkald paa de 11 Millioner af sin Reservefond. Grunden til, at dette kan lade sig gøre, er den, at der ikke hidtil i Bonus er blevet udbetalt saa stort et Beløb, som Anstalten vilde have været i Stand til at udrede, saafremt man havde udbetalt alt, hvad Anstalten virkelig har haft i Overskud; man har indskrænket sig til at udbetale det, som de forsikrede kunne have Krav paa, naar man gaar ud fra, at de ikke skulle erlægge mere i Præmie, end hvad der er tilstrækkeligt til at dække Udgiften ved Forsikringen. Altsaa, der vil ved denne Lov ikke ske nogen som helst Indskrænkning i den Bonusudbetaling, som hidtil har fundet Sted. Tværtimod vil det blive fastslaaet, at denne Bonusudbetaling skal vedblive ud i al Fremtid, medens den hidtil kun er bleven vedtaget for enkelte Aaremaal ad Gangen. I øvrigt er der saa tillige foreslaaet en Del Ændringer i Reglerne for Bonusberegningen, Regler, som det vil være for vidtløftigt for mig her at komme ind paa, og for hvilke der er gjort udførlig Rede i Anmærkningerne til Lovforslaget. — Ved nu at vedtage disse Bestemmelser er det Forudsætningen, at den Ret til at inddrage den overflødige Del af Statsanstaltens Reservefond, som er hjemlet i Loven af 18. Juni 1870, skal være fyldestgjort. Det er altsaa Meningen, at Staten ikke yderligere i Henhold til denne Lovs Bestemmelser skulde kunne gøre Krav paa en Del af Statsanstaltens Reservefond. Men i øvrigt skal jeg tilføje, at da det er en Statsanstalt, hvormed vi have at gøre, er det givet, at Staten ikke derved afskærer sig fra Retten til ud i Fremtiden, naar det maatte vise sig, at der ogsaa efter de her foreslaaede ændrede Bestemmelser opspares en stadig voksende Formue, da paa et senere Tidspunkt at tage Beslutning om, hvorledes der skal forholdes med den Del af Formuen, som maatte erkendes ikke at